

gøre Aaremaalet saa kort som muligt, for at vi derigennem kunne blive de daarlige Beværtninger kvit, de andre ville saa rimeligvis faa Bevillingerne fornyede foreløbig.

Naar vi se paa disse og mange andre Bestemmelser, som findes i Lovforslaget, forekommer det mig at være brugeligt og at betyde et Fremskridt, saa vi med rolig Samvittighed kunne stemme for det allesammen. Der var jo i Ædruelighedskommissionen mange forskellige Meninger repræsenterede, men alligevel kom man til Slut til det Resultat, at der kom til at foreligge fra Kommissionen et Forslag, der enstemmigt blev lagt paa Rigsdagens Bord. Gennem de mange Brydninger, de mange Forhandlinger baade i Folketinget og i det andet Ting har der ogsaa vist sig mange forskellige Meninger, men alligevel er man her paa Rigsdagen omtrent enstemmig kommen til et Resultat, og det vilde være ønskeligt, om hele Rigsdagen samlede sig enstemmig ved Vedtagelsen af Lovforslaget, saaledes at det kunde føres ud i Livet paa den heldigste og virkningsfuldeste Maade.

Det, som vækker mest Opmærksomhed, og som naturligvis vil give Anledning til nogen Kritik, er dette, at Reglerne om Kommuneafstemning gaa ud af Loven, og det er ogsaa et Forhold, som jeg for mit Vedkommende beklager, men jeg vil dog tilføje, at jeg foretrækker Lovforslaget, som det nu foreligger, for en Kommuneafstemning med et højt Procenttal plus Erstatning. Det var et Krav, som vi kæmpede stærkt imod, og det er jo ogsaa gaaet ud af Lovforslaget. Mit principielle Standpunkt paa dette specielle Omraade er Kommuneafstemning ved almindelig Fler-talsafgørelse uden nogen som helst Procent, men det har ogsaa Rigsdagen ikke villet gaa med til. Nu lægges Afgørelsen i de kommunale Raads Hænder og derved i Befolkningens Hænder, der ligge nu Ansvaret og Afgørelsen, og derigennem er det de kommunale Vælgere, der øve Indflydelse paa Bevillingsspørgsmaalet, et meget afgørende Spørgsmaal vedrørende hele Beværternæringen.

Naar jeg nu ser samlet paa hele det foreliggende Lovforslag, forekommer det mig at være bedre end Ædruelighedskommissionens Forslag. Ganske vist havde dette ogsaa Bestemmelser om Kommuneafstemning, men den Gang krævede man to Trediedele af de stemmeberettigede for at hindre en Spiritusbevilling. Det vil altsaa sige, at $66\frac{2}{3}$ pCt. af de kommunale

Vælgere skulde møde og stemme Nej til en Bevilling for at hindre den. Men naar Forholdet er det, at ved Sogneraadvalg kun ca. 50 pCt. af de valgerettigede stemme paa samtlige opstillede Lister, kan man nok forstaa, at det i Praksis vil vise sig ganske umuligt at faa $66\frac{2}{3}$ pCt. af de kommunale Vælgere til at møde ved en Kroafstemning. Altsaa en Kommuneafstemning i den Form havde i Virkeligheden kun Værdi paa Papiret. Efter det foreliggende Lovforslag kunne Vælgerne øve Indflydelse paa en virksom Maade og derigennem arbejde paa Ædruelighedens Fremme indenfor Kommunens Grænser. Endvidere maa man huske paa, at Loven skal revideres om 5 Aar, det er en Slags Forsøgslov, det er et nyt Omraade, vi ere komne ind paa. I den Tid indhøste vi nye Erfaringer, som man kan bygge videre paa, Kendsgerninger, som kunne komme os til gode ved Lovens Revision. Naar vi tage det hele i Betragtning, er det forsvareligt at vedtage Lovforslaget, og jeg anbefaler derfor det høje Tings Medlemmer at stemme for Fællesudvalgets Indstilling.

Hornstrup: Nu foreligger der altsaa efter adskillige Aars Arbejde paa dette Omraade til Behandling en Fællesudvalgsindstilling; et Kompromis, hvor man baade fra den ene og den anden Side har maattet vise Resignation, et Forslag, som egentlig ikke tilfredsstiller til nogen Side. Men da vi i Øjeblikket leve under en Tilstand paa Beværtningslovgivningens Omraade, der er næsten uundholdelig, skal jeg, selv om jeg ikke kan sige, at Lovforslaget tilfredsstiller mig, men dog maa indrømme, at der findes adskillige gode Bestemmelser i det i Forhold til det nu bestaaende, ogsaa anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Mads Larsen: Naar jeg tager Ordet ved denne eneste Behandling af denne store, betydningsfulde Sag, som nu staar i Færd med i alt Fald for et Aaremaal at forlade den danske Rigsdag, skal jeg forsøge at undgaa at rejse en stor Diskussion om denne Sag, skønt den i og for sig godt kunde gøre Krav derpaa, men da jeg er det eneste af Fællesudvalgets Medlemmer, der ikke har kunnet tiltræde Indstillingen og ikke har villet anbefale det høje Ting at gennemføre dette Forslag, maa jeg med et Par Ord begrunde min Særstilling i saa Henseende. Det staar for mig saaledes, at et af de Krav, vi maa stille med Hensyn til en Lovgivning af denne Art, maa være det, at vi skulle